

Un nasture ca dovadă

Într-o duminică, înainte de Crăciun, preotul din A. (Scoția Centrală) a urcat bine dispus la amvon și a deschis cartea de rugăciuni a bisericii, ca să citească rugăciunea de Advent stabilită. Atunci a găsit în locul acela, unde era scrisă rugăciunea pentru duminică în cauză, un bilețel pus între pagini, pe care era scris: „Aseară, în drum spre casă, la o mică depărtare de sat, am fost atacat pe la spate și omorât de către groparul și paracliserul dumneavoastră. Trupul meu este îngropat în răul Dee. Rugați-L pe Dumnezeu pentru nefericitul negustor, J. Brunn.”

Preotul a pălit de groază, stătea ca paralizat, s-a rugat scurt și a părăsit adunarea din cauza unei subite indispoziții.

Abia își revenise acasă puțin, că și-a luat pălăria și bastonul și a plecat la locuința judecătorului ca să-i ducă biletul. Acesta a trimis imediat la casa bătrânului negustor, Brunn, bine-cunoscut personal atât lui, cât și preotului. Trimisul a relatat că bătrânul domn, contrar obiceiului său, nu venise seara acasă și de aceea, familia oscila între o mare îngrijorare și teamă.

Acum, judecătorul a pus ca cei doi acuzați să fie arestați și duși în închisoarea preventivă. Apoi a poruncit la doi pescari să caute de-a lungul râului cadavrul celui omorât. Malul și strada, câmpul și pădurea erau acoperite cu zăpadă groasă.

În dimineața următoare, acuzații au venit la interogatoriu. Fiecare își susținea nevinovăția cu aroganță sfidătoare. Atunci s-a deschis ușa camerei și neînșuflețitul domn Brunn a fost introdus de către pescari pe o targă. Ei găsiseră cadavrul în tufișurile riverane. Decedatul purta vizibil pe trup urmele uciderii.

În această clipă, judecătorul, care nu-i pierdea din ochi pe acuzați, a observat că aceștia s-au speriat tare. Cu priviri fixe, paracliserul privea la mâna stângă a mortului, încheștată, și în același timp și-a pipăit involuntar haina, în locul unde lipsea nasturele. Mâna închisă a cadavrului a fost deschisă și, iată, au ieșit la iveală un nasture mare, negru, și o bucată ruptă de pânză. Nasturele și bucata de pânză se potriveau perfect la haina paracliserului. Cel ucis apucase nasturele, îl smulse și, murind, l-a ținut spasmodic.

Dovada era inatacabilă. Paracliserul era dovedit vinovat de crimă și la fel și complicele său, groparul, și-a recunoscut vina. Amândoi și-au primit plata pentru fapta lor nelegiuită.

Dar cum ajunsese biletul acuzator în cartea de rugăciuni a bisericii? Slujitorul preotului așteptase pe cineva în momentul faptei murdare, văzuse tot și îi recunoscuse pe bărbați. De teamă că în lipsa oricărei dovezi ar putea să ajungă chiar el să fie bănuțit, n-a spus nimic nimănui despre cele văzute, dar a scris acuzația pe bilețel, s-a furișat dimineața repede în cabinet, pe când preotul era în sufragerie, și a pus biletul în cartea de rugăciuni, așa încât preotul trebuia să-l găsească. În vreme ce criminalii mărturiseau, slujitorul povestea ce făcuse.

„Pentru că ochii Lui [Dumnezeu] sunt asupra căilor omului și El îi vede toți pașii. Nu este nici întuneric, nici umbră a morții, unde să se ascundă lucrătorii nelegiurii.” (Iov 34.21,22)

Titlul original: „Ein Knopf als Beweis”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*